

ציוני דרך

סקירה הסטורית של ארועים חשובים הקשורים להומוסקסואליות ולקהילה הלהט"בית בישראל ובעולם.

דו"חות קינסי (1948, 1953)

פרופ' אלפרד קינסי מאוניברסיטת אינדיאנה, התבקש בקיץ 1938 להשתתף עם מרצים מתחומים אחרים בהוראת קורס אוניברסיטאי על נישואים. בחיפושיו אחר מידע ונתונים מדעיים על ההתנהגות המינית של האדם, נחשף קינסי לעובדת העדרו של חומר כזה. חוסר זה הניע אותו לערוך מחקר מקיף, בו רואיינו לעומק כ-12 אלף איש מכל רובדי האוכלוסייה בארה"ב על ההיסטוריה המינית שלהם. סיפרו "ההתנהגות המינית של הזכר האנושי" יצא לאור בינואר 1948 ובשנת 1953 פורסם המחקר "ההתנהגות המינית של הנקבה האנושית". קינסי ועמיתיו למחקר, ניסו לתאר ללא שיפוטים ערכיים או מוסריים את ההתנהגות המינית של אנשים.

לנושא ההומוסקסואליות הוקדש בדו"ח פרק מיוחד. חשיבות הממצאים של דו"ח קינסי רבה ביותר, כיוון שעד למחקר זה לא היו נתונים על הומוסקסואליות, שהתבססו על אוכלוסיה רגילה. עד אז שלטה ההנחה שארוטיקה מינית בין בני אותו מין היא התנהגות חולנית. תוצאות המחקר של קינסי שללו הנחה זו.

הממצאים של קינסי הבהירו כמה עובדות שאחדות מהן כבר היו ידועות קודם לכן: הנטייה המינית נקבעת על ידי המציאות הרגשית והפסיכולוגית, יותר מאשר על ידי ההתנהגות. במילים אחרות גם מי שלא היה לו כל ניסיון מיני יכול לתפוס את עצמו כהומוסקסואל ולהפך. ישנם אנשים המקיימים יחסי מין עם בני מינם מבלי שיגדירו את עצמם כהומוסקסואלים.

הממצאים של קינסי הראו שלא קיימת חלוקה בלעדית של שתי קטגוריות נפרדות להומוסקסואלים ולהטרוסקסואלים. רוב בני האדם נמצאים בנקודה כלשהי על הרצף של סולם הנטייה המינית (ראו סולם קינסי במילון מונחים). עשרה אחוזים מהגברים הגדירו את עצמם כהומוסקסואלים.

במדגם הנשי חוו 19 אחוז מגע ארוטי כלשהו עם בנות מין, אבל רק שניים או שלושה אחוזים מהנשים היו לסביות בלבד במשך כל ימי חייהן.

מחקרה של אוולין הוקר (1957)

אוולין הוקר היא פסיכולוגית צפון אמריקנית שהוציאה מחקר מהפכני בשנת 1957. המחקר כלל שתי קבוצות: גברים הומוסקסואלים וגברים הטרוסקסואלים, אשר התבקשו לענות על מחקר "התאמה" פסיכולוגי, כלומר, כזה הבודק את מידת הסתגלותם של הנחקרים לחברה הסובבת. לאחר מכן, ביקשה מפסיכולוגים מומחים לעיין בשאלונים ולקבוע מי מהנחקרים הומוסקסואל. אנשי המקצוע לא יכלו להבדיל בין קבוצת ההומוסקסואלים לקבוצת ההטרוסקסואלים. המחקר הוכיח שמבחינה פסיכולוגית אין הבדל בין הומוסקסואלים והטרוסקסואלים ביחס לשאלת המחקר, ושעובדת היותם של חלק מהנחקרים הומוסקסואלים אינה ניתנת לבחירתם. אוולין הוקר המשיכה להלחם בממסד הפסיכיאטרי עד שזה הוציא מה DSM ("קטלוג" של מחלות פסיכיאטריות) את ההומוסקסואליות.

Stonewall (1969)

בליל 27 ביוני 1969 נכנסו שוטרים ל"סטונוול-אין" – פאב של הומואים וטרנסקסואלים בשכונת גריניץ' וילג' בניו-יורק, שהתאספו שם בלילה כדי להיפרד מאלילה אהובה, השחקנית והזמרת ג'ודי גרלנד, שהלכה לעולמה. באותה תקופה נחשבה ההומוסקסואליות, כמעט בכל מקום בעולם, מחלת נפש, חטא דתי ועברה פלילית. פשיטות משטרה על ברים של הומואים, וכן הטרדות, השפלות ומעצרים, היו אז עניין שבשגרה. באותו לילה בחרו לקוחות הפאב, בהנהגת כמה דראג קווינז וטרנסקסואלים, באפשרות אחרת: הם נאבקו בשוטרים. יומיים הייתה השכונה מוצפת בהומואים ובלסביות, שעלו על בריקדות, הפכו מכוניות משטרה, ופרקו תיסקול מצטבר של שנות אפליה ורדיפה. זו הייתה התקוממות רחוב שהשתלבה ב"רוח התקופה" בארצות הברית: המאבק נגד המלחמה בווייטנאם, פעילות "הכוח השחור" של מלקולם X, והתגבשות התנועה הפמיניסטית לשוויון זכויות לנשים. ההתקוממות הסתיימה במצעד מחאה וגאווה פומבי, בעקבותיו נולדה החזית לשחרור הומוסקסואלים the gay liberation front על סניפיה בארה"ב.

"מרד סטנוול" היה בעיני משתתפיו "המהפכה הצרפתית של ההומואים והלסביות". בתוך זמן קצר הוא נעשה מיתוס, סמל שכונן את התנועה המודרנית של הומואים ולסביות לשחרור ולשוויון זכויות ברחבי העולם. שנה לאחר אירועי סטנוול צוין בניו-יורק יום הגאווה הראשון.

ההומוסקסואליות חדלה להיחשב כהפרעה נפשית (1973)

בשנות ה-70 החלה בארצות הברית תנועה פוליטית נרחבת לשם השגת שוויון זכויות (The gay and lesbian liberation). אחד מהישגים הבולטים של תנועה זו היה הוצאת ההומוסקסואליות מתוך ספר המפרט את כל המחלות וההפרעות הנפשיות (DSM).

בשנת 1973 קבע ארגון הפסיכולוגים האמריקאי שהומוסקסואליות איננה תופעה פתולוגית. זהו ציון דרך מבחינה מדעית ופוליטית. חוקרים ואנשי מקצוע נוטים להבחין בין שתי תקופות: זו שלפני 1973 וזו שאחריה. לפני שנות השבעים, רוב הדיונים ומחקרים על הומוסקסואליות יצאו מנקודת הנחה שהיא הפרעה או מחלה. כיוון שחסר היה מידע על הומוסקסואליות, התפתחו תפיסות סטראוטיפיות, מבולבלות ובלתי מבוססות מבחינה עובדתית ומחקרית. אלה הקיפו את הציבור הרחב, המדיה וגם את המקצועות הטיפוליים. אחרי שנות השבעים חל שינוי משמעותי בתפיסת ההומוסקסואלים את עצמם ובתפיסת החברה אותם, ונדחתה התפיסה שהומוסקסואליות הנה מחלה.

הקמת "האגודה" (או "האגודה לשמירת זכויות הפרט") (1975)

האגודה לזכויות הפרט של ימים שונה שמה לאגודת ההומואים, לסביות, בי וטרנס בישראל הוקמה ב-1975 והיא הארגון הראשון מסוגו בישראל. האגודה, שהתחילה את דרכה כקבוצה חברתית, הפכה עם השנים למובילת המאבק של הקהילה ובמקביל לנותנת השירותים הגדולה ביותר של הקהילה, במסגרת האגודה הוקמו קווי התמיכה הקו הלבן ויש עם מי לדבר, ב.ל.ה דואגת שהתמזגה עם הוועד למלחמה באיידס, שירות ההרצאות שהפך לחוש"ן, קבוצות הנוער שלימים גדלו להיות ארגון הנוער. משנת 1998 מקיימת האגודה את מצעד הגאווה בת"א ומשנת 2001 גם באילת. כיום האגודה מפעילה סניפים ברחבי הארץ בבאר-שבע, אילת וקרית שמונה.

הקמת קל"ף (1987)

קל"ף (קהילה לסבית פמיניסטית) הוקמה ב-1987 על ידי ולמען נשים לסביות פמיניסטיות בישראל. מתחילת דרכה מתקיימות בקל"ף הרצאות, קבוצות דיון, קבוצות תמיכה וערבים חברתיים, כמענה לצורך של לסביות בפעילויות חברתיות ייחודיות ושירותי תמיכה. ב-1995 הפכה קל"ף לעמותה, והרחיבה את פעילותה למישור הציבורי. היא נטלה חלק במאבקים משפטיים, פעלה בכנסת, השתתפה בהפגנות וארגנה אירועים ציבוריים.

ביטול איסור משכב זכר (22.3.1988)

ב-1988 הוגש תיקון לחוק העונשין, שכלל ניסוח מחדש של מרבית הסעיפים העוסקים בעבירות מין. חברת הכנסת שולמית אלון, שעסקה ברפורמה "שכחה" להכליל את הסעיף האוסר יחסי מין הומוסקסואלים בהסכמה. חברי הכנסת לא שמו לב שהסעיף אשר אסר על יחסים הומוסקסואלים בהסכמה הוצא מהחוק. אפילו אגודת ההומואים והלסביות הופתעה אז מכך שהתיקון לחוק עבר.

איסור אפליה במקום העבודה (1989)

בשנת 1989 הגישה האגודה לזכויות האזרח בישראל (באמצעות עו"ד שירה דונביץ) תביעה לבית הדין לעבודה בשם יונתן דנילוביץ, כנגד חברת אל-על. דנילוביץ, דייל אל על, חי עם בן זוגו מאז 1979. החברה סירבה לבקשתו לקבל כרטיסי טיסה עבור בן זוגו, כפי שמקובל באל-על לגבי בני זוג ידועים בציבור. זו היתה הפעם הראשונה, בה הוגשה תביעה לקבלת זכויות שוות עבור הומואים. התביעה אף היתה חלוצית בכך שהוגשה כשלוש שנים לפני התיקון לחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, שאסר אפליה בעבודה בשל נטיה מינית (על כך להלן). בשל שהליכי הדיון בתביעה התמשכו תקופה ארוכה, כשבית הדין האזורי לעבודה נדרש להכריע בתביעה, כבר היה מונח בפניו התיקון לחוק. בהסתמך על התיקון לחוק קבע בית הדין, כי מדיניות אל-על מפלה בשל נטייה מינית ולפיכך היא בלתי חוקית. אל-על ערערה לבית הדין הארצי לעבודה, ובהרכב מורחב של שבעה שופטים נדחה הערעור. אל-על לא השלימה עם פסיקות בתי הדין לעבודה, והגישה בשנת 1994 עתירה לבג"צ.

בנובמבר 1994 דחה בג"צ את העתירה. בפסק הדין, שעד היום הוא התקדים החשוב ביותר בנושא, קבע בית המשפט העליון ברוב דעות, כי מדיניות אל-על פוגעת בזכות לשוויון והיא פסולה. בפסק הדין קבע השופט ברק: "עניין לנו בהבחנה שהיא שרירותית ובלתי הוגנת: וכי הפרידה מבן זוג מאותו מין קלה יותר מפרידה מבן זוג מהמין השונה? האם חיי השיתוף בין בני אותו מין שונים הם, מבחינת יחסי השיתוף והאחווה וניהול התא החברתי, מחיי שיתוף אלה בין בני זוג ממין שונה?".

תיקון לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה (1992)

הכנסת קיבלה את התיקון לחוק, המתייחס לזכויות הומואים ולסביות, כאשר קבעה בחוק שוויון הזדמנויות בעבודה איסור על אפליה מחמת נטיה מינית. האיסור מתייחס בין השאר לקבלה לעבודה, תנאי עבודה, קידום בעבודה ופיטורים.

הקמת תת-הוועדה לקידום זכויות ההומואים והלסביות בראשות ח"כ יעל דיין (פברואר 1993)

שינוי הפקודות בצבא (1993)

2 פברואר 1993 - פרשת פרופ' עוזי אבן שהייתה לאחת מאבני הדרך במאבק ההומו-לסבי לשוויון. פרופ' אבן גילה בוועדה לזכויות האישה בכנסת כי כוחות הביטחון הישראליים הפכו אותו ל-'סיכון ביטחוני' בשל היותו הומוסקסואל, וזאת לאחר שירות של כ-15 שנה בתפקידים הרגישים ביותר! פרופ' אבן היה להומוסקסואל הראשון, שהצליח לזעזע בסיפורו האישי את החברה הישראלית ולעורר לראשונה סימפטיה למאבק ההומו-לסבי לשוויון. ראש הממשלה דאז - יצחק רבין ז"ל, הזדעזע מסיפורו של פרופ' אבן ונעתר לדרישתו להקמת ועדה שתפתור את בעיית שרותם של הומואים ולסביות בצה"ל - הוועדה הכינה תוך מספר חודשים הנחיות קבע חדשות - הפקודה של 1993.

הפקודה של שנת 1993 מתחילה למעשה בסעיף 2: "מתוך הכרה שהומוסקסואלים ראויים לשירות צבאי כאחרים, צה"ל מגייס בעלי נטייה זו לשירות, בתנאי שהם נמצאו כשירים לשירות ביטחון עפ"י הקריטריונים, החלים על כלל המועמדים לשירות ביטחון". כאן מציבה הפקודה את החייל/ת ההומו/לסבית בשורה אחת עם כל שאר החיילים בצה"ל - אולם בסעיפים הבאים גורעת הפקודה עוד ועוד מהקביעה השוויונית של סעיף 2. סעיף 4: "מפקד יחידה אשר נודע לו, כי חייל הנו בעל נטייה כאמור ידווח על כך לאמ"ן מחב"ש...". כאן שוב חוזר צה"ל ליחסו המפלה כלפי הומואים ולסביות - לפי הפקודה כל מפקד היודע על נטייתו המינית של חייל ביחידתו, צריך לדווח על כך למחב"ש (מחלקת ביטחון שדה), ושם יחליט אם החייל ראוי לשרת בצה"ל או שלאחר תחקיר ביטחוני מקיף, יוחלט כי החייל ייחשב כ-'סיכון ביטחוני' וישוחרר. כאמור, גם הפקודה של '93 השאירה את ההומואים והלסביות כקבוצה נרדפת בצה"ל - קבוצה שיש להתייחס אליה בחשדנות ולבדוק בציזיותיה על מנת למנוע 'סיכון ביטחוני'.

כיום מצבם של הומואים ולסביות במסגרת צה"ל מוגדר כמצב טוב, בהשוואה לצבאות אחרים במדינות המערב. בשנת 1998 בוטלה כל התייחסות להומואים ולסביות בפקודות מטכ"ל.

ביטול האפליה בטיפולי פוריות (1996)

בשנת 1996 הגישה האגודה לזכויות האזרח בישראל (באמצעות עו"ד הדס תגרי) עתירה לבג"צ בשם ד"ר טל ירוס-חקק נגד כללים של משרד הבריאות בנוגע לטיפולי הפריה. הכללים קבעו, כי רווקה, המבקשת לקבל תרומת זרע או הפריה חוץ גופית, תצטרך לקבל חוות דעת פסיכיאטרית ודו"ח של עובדת סוציאלית. טל ירוס-חקק חיה עם בת זוגה ד"ר אביטל ירוס-חקק מאז 1989. הכללים וההנחיות של משרד הבריאות הפלו את טל ירוס-חקק בכך שהתייחסו אליה כאל רווקה, שלא חיה בחיי זוגיות, וכן הפלו ללא הצדקה נגד רווקות. בלחץ שופטי בג"צ ביטל משרד הבריאות את הכללים וההנחיות המפלים. משרד הבריאות אף הינחה את כל המרכזים הרפואיים של טיפולי פוריות, כי אין מקום ליחס שונה כלפי נשים לא נשואות.

זכויות הנצחה (1996)

בשנת 1996 הגישה האגודה לזכויות האזרח בישראל (באמצעות עו"ד דן יקיר) עתירה לבג"צ בשמו של אדיר שטיינר כנגד שר הבטחון. אדיר שטיינר חי במשך שבע שנים עם בן זוגו אל"מ ד"ר דורון מייזל ז"ל וסעד אותו

הקמת פורום "גאות" כתא להט"בי בתוך מפלגת מר"צ (1996)

פורום גאות הוקם לשם קידום ענייני הקהילה בתוך מפלגת מר"צ. זו ההתארגנות הראשונה מסוגה בישראל. בין הישגיה ראוי למנות בחירתם של ארבעה נבחרים ציבורי: חבר כנסת (פרופ' עוזי אבן), וחברי מועצות עירונית (איתי פנקס, סהר נתנאל, מיכל עדן).

הקרנת פרק "קלפים פתוחים" (1997)

בשנת 1997 הגישו קל"ף, אגודת ההומואים והלסביות והאגודה לזכויות האזרח בישראל עתירה לבג"צ כנגד החלטתו של שר החינוך זבולון המר לאסור את שידור התוכנית "קלפים פתוחים" על בני נוער הומואים ולסביות בטלוויזיה החינוכית. העתירה הוגשה באמצעות עו"ד עירא הדר מקל"ף, עו"ד דורי ספיבק מאגודת ההומואים והלסביות ועו"ד דן יקיר מהאגודה לזכויות האזרח. בעתירה נטען, כי פסילת התוכנית פוגעת בחופש הביטוי, מפלה הומואים ולסביות ומשדרת מסר שלילי כלפיהם. לבג"צ אף הוגשו חוות דעת מומחים של פרופ' איריס לוי מביית הספר לחינוך באוניברסיטת ת"א, פרופ' גבריאל סלומון, דיקן בית הספר לחינוך באוניברסיטת חיפה, ד"ר עדיטל בן ארי מביית הספר לעבודה סוציאלית באוניברסיטת חיפה וחנה לויטה, מנהלת בית הספר התיכון ליד האוניברסיטה העברית, שעמדו על החשיבות החינוכית הרבה שבשידור התוכנית. בעתירה דן אותו הרכב השופטים שדן בבג"צ דנילוביץ, אך הפעם פסק הדין ניתן פה אחד, כשהוא נכתב על ידי השופט קדמי, שנותר בדעת מיעוט בעניין דנילוביץ. בג"צ הורה לשר החינוך להסיר את התנגדותו לשידור התוכנית. בפסק הדין נקבע, כי העידן בו אנו חיים מטפח את זכויות הפרט ונושא את דגל ההבנה, הסבלנות והסובלנות כלפי מיעוטים וחריגים, לרבות הקהילה. עוד נקבע, כי התוכנית אינה "בלתי מאוזנת" או "אנטי חינוכית", כפי שטען שר החינוך דאז, זבולון המר, שכן היא נועדה להכרת התופעה באמצעות מפגש עם צעירים הומו-לסביים, וכי חינוך אין פירושו חינוך מודרך מטעם, אלא חינוך במשמעות הרחבה ברוח התקופה.

הקמת הבית הפתוח בירושלים – לגאווה ולסובלנות (1997)

הבית הפתוח הוא ארגון של לסביות, הומואים טרנס ובי, שהוקם ומנוהל על ידי חברי הקהילה, פועל כדי להפוך את ירושלים לעיר שבה לכל אדם יהיה החופש להיות הוא עצמו ולחיות את חייו. הבית הפתוח עוסק בשני תחומי פעילות עיקריים: הענקת שירותים לקהילה (מרכז קהילתי), פעילות למען שינוי חברתי על ידי קידום ערכי הסובלנות והפולורליזם בירושלים.

חוק למניעת הטרדה מינית בשל נטייה מינית (1998)

הכנסת חוקקה את החוק למניעת הטרדה מינית, לפיו הטרדה מינית כוללת גם התייחסות מבזה או משפילה כלפי אדם, על רקע נטייתו המינית.

מצעדי הגאווה (1998)

ימי הגאווה של השנים 1996-1997 צוינו בנסיעה מאורגנת של כמה עשרות כלי רכב ברחובות תל אביב, שעליהם סיסמאות בדבר שוויון זכויות. מצעד הגאווה הראשון של הקהילה הגאה, בסגנון שמוכר לנו היום, נערך בתל אביב בשנת 1998. מאז הפך המצעד וההפנינג שאחריה למסורת. בשנים האחרונות מתקיים מצעד גם בירושלים ובאילת.

זכייתה של דנה אינטרנשיונל באירוויזיון (1998)

דנה אינטרנשיונל זוכה באירוויזיון וכיכר רבין מתמלאת ספונסאנית בקהילה החוגגת לתוך הלילה. האירוע מביא לחשיפה תקשורתית גדולה ובעקבותיה גל יציאה מהארון שלאחריו הקהילה שינתה את פניה. אחד הסממנים הראשונים קורה שלושה חודשים לאחר מכן באירוע וויגסטוק 98 (מה שיושואה לימים להיות אירועי סטנוול של הקהילה בישראל) אשר מסתיים בהתפרעויות קשות ובעימות עם המשטרה (לאחר האירועים הקהילה התרעמה על כך שבמהלך הטיפול בהתפרעויות השוטרים לבשו כפפות גומי), החוגגים צעדו מגן העצמאות לכיכר רבין והניפו את דגל הגאווה על בניין העירייה.

השוואת גיל ההסכמה (2000)

הכנסת הורידה את גיל ההסכמה לקיום יחסי מין הומוסקסואלים. בעבר אסור היה לקיים יחסי מין הומוסקסואלים עם מי שטרם מלאו לו 18 שנה, כעת מותר לעשות זאת עם קטין בן 16 ומעלה. בשנת 1998 הגישה האגודה לזכויות האזרח בישראל (באמצעות עו"ד דורי ספיבק) חוות דעת למשרד המשפטים, בה הובעה תמיכה בתיקון חוק העונשין להשוואת גיל ההסכמה לקיום יחסי מין בין גברים. האגודה אף השתתפה בדיון רב משתתפים בנושא במשרד המשפטים. בעקבות הדיון גובשה עמדת המשרד בתמיכה בהצעת החוק, שהתקבלה בכנסת בשנת 2000.

חוק איסור הפליה במוצרים, שירותים ובכניסה למקומות בידור ומקומות ציבוריים (2000)

הכנסת חוקקה את חוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים בחוק זה נאסרה אפליה מחמת מין ונטייה מינית באספקת מוצרים ושירותים ציבוריים, בכניסה למקומות ציבוריים ובמתן שירות במקום הציבורי.

ח"כ הומו ראשון מחוץ לארון (2001)

בשנת 1999 נבחר למקום ה-13 ברשימת מרצ לכנסת הומוסקסואל מוצהר ראשון, פרופ' עוזי אבן. בשנת 2001, עם התפטרותו של ח"כ אמנון רובינשטיין מהכנסת, נכנס במקומו פרופ' אבן לכנסת וכיהן בכנסת למשך שלושה חודשים, ובכך היה לחבר הכנסת ההומו המוצהר הראשון בישראל. פרופ' אבן, יליד חיפה (1940), שותף למספר מההצלחות החשובות של הקהילה בעשור האחרון. הוא נאם בכנס הגלוי הראשון של הומואים ולסביות בכנסת ופעל לשינוי פקודות הצבא.

פרופ' אבן חי עם בן זוגו, ד"ר עמית קמה. בשנת 1995 לאחר מאבק, הכירה אוניברסיטת תל אביב בקמה כבן זוגו של אבן לכל עניין. בשנת 1996 אימצו השניים את יוסי, אז נער בגיל העשרה, והוכרו לראשונה ע"י משרד הרווחה כמשפחה אומנת.

הכרה בזוג הומואים כידועים בציבור לצורך גימלת שארים (2001)

בית הדין לעבודה בתל-אביב קיבל את עתירתו של פטריק לוי (בתביעה שהוגשה באמצעות עו"ד עירא הדר) נגד קרן "מבטחים", וקבע כי זוג הומואים נחשבים כ"בני זוג" ו"ידועים בציבור", כך שלאחר מותו של אחד מהם, זכאי בן הזוג הנותר לפנסיה של המנוח ולקיצבת שארים.

הכרה בהסכם לחיים משותפים של זוג לסביות (2001)

בית המשפט לענייני משפחה בבאר-שבע נתן לראשונה תוקף של פסק דין להסכם לחיים משותפים של בנות זוג, תוך שקבע כי זוג לסביות עונות להגדרת "בן משפחה" לפי החוק. שנה לאחר מכן בית המשפט נתן תוקף של פסק דין גם בין בנות הזוג לגבי מזונות לילד הביולוגי של אחת מבנות הזוג. בפברואר 2004 נתן בית המשפט לענייני משפחה ברמת-גן תוקף של פסק דין להסכם ממון של זוג הומואים, תוך שקבע אף הוא כי המונח "בני זוג" מתייחס גם לבני זוג מאותו מין.

עיריית תל אביב משווה זכויות לבני/בנות זוג מאותו מין (2003)

עיריית תל אביב החליטה להעניק לבני/בנות זוג מאותו מין ולילדיהם שהינם תושבי העיר, הנחות בשימוש במתקנים עירוניים, בדומה להנחות הניתנות לבני זוג נשואים ולילדיהם. החלטה זו היא פועל יוצא מפעילותה של חברת מועצת העיר תל אביב, מטעם מרץ – מיכל עדן, שהיתה הראשונה שהתמודדה ונבחרה לעירייה כלסבית מוצהרת.

פטור ממס שבח להעברת דירה לבן זוג מאותו מין (2004)

היועץ המשפטי לממשלה הודיע בעקבות עתירתו לבג"צ (באמצעות עו"ד דן יקיר מהאגודה לזכויות האזרח) של אדיר שטיינר לפטור אותו ממס שבח ומס רכישה על רישום דירתו גם על שמו של בן זוגו, כי בני זוג מאותו מין זכאים לפטור ממס שבח ומס רכישה, בעת העברת דירות במתנה מהאחד לשני, בדומה לפטור הניתן לבני זוג הטרוסקסואלים.

חוק זכויות החולה וחוק פשעי שנאה (2004)

הכנסת אישרה תיקון לחוק זכויות החולה, שנועד לאסור על כל מטפל ועל כל מוסד רופאי להפלות מטופלים מחמת נטייתם המינית. כן אישרה הכנסת תיקון לחוק העונשין, אשר מכפיל את הענישה לגבי פשעי שנאה, המבוצעים נגד הומוסקסואלים, לסביות, ביסקסואלים וטרנסג'נדרים.

ירושת בן זוג מאותו מין על-ידי בן זוגו (2004)

בית המשפט המחוזי בנצרת קיבל את ערעורו של אדם (באמצעות עו"ד דורי ספיבק) אשר ביקש לקבל צו ירושה לגבי נכסי בן זוגו שנפטר, שעימו חי במשך כ-40 שנה. בית המשפט פירש את המילים "איש ואישה" שבחוק הירושה ככוללות גם "איש ואיש" ו"אישה ואישה". בכך שינה בית המשפט המחוזי את פסיקתו של בית המשפט לענייני משפחה בעפולה, שקבע כי נכסי המנוח יועברו לאפוטרופוס הכללי (כלומר למדינה) ולא לבן זוגו של הנפטר, וזאת מהטעם (שכאמור נקבע כשגוי) כי בני זוג מאותו מין אינם יורשים זה את זה לפי חוק הירושה. היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, הצהיר כי לא יערער על פסה"ד מנצרת בעניין הירושה, וכי הוא מכיר בזכויותיהם של בני זוג מאותו המין בענייני ממון ורכוש.

חוש"ן – חינוך ושינוי, הופך לארגון עצמאי (2004)

ארגון חוש"ן, שהיווה את זרוע החינוך של האגודה, נפרד ממנה וכיום הוא ארגון עצמאי. המרכז החינוכי חוש"ן הוא ארגון ללא כוונת רווח, שמטרתו להיאבק בסטריאוטיפים כלפי נטיה מינית וזהות מגדר בלתי נורמטיביות, באמצעות מגוון רחב של פעילויות חינוכיות לקהלי יעד מגוונים, בהם: משרד החינוך, אוניברסיטאות, סמינרים למורים, משטרת ישראל, מג"ב, צה"ל, צוותים רפואיים, עובדים סוציאליים, יועצים חינוכיים, מחנכים, מורים ותלמידים. פעילות חוש"ן זוכה לתמיכה ולהכרה רשמית של השירות הפסיכולוגי חינוכי (שפ"י) במשרד החינוך.

ארגון נוער גאה הופך לארגון עצמאי (2004)

ארגון "נוער גאה", שהוקם בשנת 2002 על ידי האגודה, נפרד ממנה וכיום הוא פועל תחת עמותה עצמאית בשם "כמוני כמוך". "נוער גאה" הינו ארגון התנדבותי, הפועל למען בני נוער בגילאי חטיבת הביניים והתיכון וכן חיילים וצעירים בגילאי 18-23 המוגדרים כשכבה הבוגרת. קהלי היעד הם בני נוער וצעירים, המתלבטים בנטייתם המינית או מגדירים עצמם כהומואים, לסביות, ביסקסואלים או טרנסג'נדרים (להלן – הלב"ט). הארגון נותן מענה של תמיכה לנוער בשלבי גיבוש הזהות המינית. תקופה בה הצעיר מתחיל להיות מודע לרגשותיו ולתחושותיו המיניות, ועלולה להיות מאופיינת בבלבול ובכאב. בנוסף, מהווה הארגון מסגרת לנוער המעוניין במסגרת חברתית בה יוכל להכיר ולפגוש בני נוער החווים חוויות דומות ולפעול במטרה לקדם את מעמד הנוער הלב"ט בארץ תוך דגש על שוויון, פתיחות ומניעת גזענות והומופוביה.

פס"ד תקדימי: הכרה בהורות משותפת של זוג לסביות (2005)

בעקבות מאבקן הממושך של ד"ר טל וד"ר אביטל ירוס-חקק (באמצעות עו"ד עירא הדר) להכרה בהורות המשותפת על ילדיהן, קבע בית המשפט העליון בהרכב מורחב של 9 שופטים (ברוב של 7 מול 2), כי חוק האימוץ הישראלי מאפשר אימוץ בתוך המשפחה החד-מינית. במהלך הדיונים המשפטיים (שארכו 8 שנים!), קבע בית המשפט לענייני משפחה בר"ג (בשנת 1999) כי ניתן להעניק צו אפוטרופסות לאם הלא ביולוגית במשפחה לסבית. הצו מעניק הכרה חלקית לקשר שבין האם הלא ביולוגית לילדים שילדה זוגתה. מאז השגת תקדים זה, הפך ההליך לקבלת אפוטרופסות במשפחה הלסבית לשגרתי ונפוץ. כאמור, לאחר פסיקת בית המשפט העליון, פתוחה הדרך גם לאימוץ. תנאי לאישור האימוץ הוא כי מתקיימות נסיבות מיוחדות שהן לטובת הקטין. הבדיקה באשר להתקיימות התנאים הנ"ל תיערך לגבי כל משפחה המעוניינת באימוץ זה, על ידי בתי המשפט לענייני משפחה ברחבי הארץ.